

סיפור אהבה

משפחה

לילה סייג'

לילה סייג'
סיפור אהבה משופך

חוות רַבֵּל בְּלוּ

ספר 2

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מאנגלית: לובה אלקן

לילה סייג'
סיפור אהבה משופץ

Lyla Sage
SWIFT AND SADDLED
REBEL BLUE RANCH #2

Copyright © 2024 by Lyla Sage
Excerpt from Lost and Lassoed by Lyla Sage copyright © 2024 by Lyla Sage
Hebrew language copyright © 2024 Ahavot 2018
All Rights Reserved

עורכת: ענבל כהן זיליאני
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2024 | 2024 בדפוס בישראל

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7831-37-3 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

הספר הזה לא יכול להיות מוקדש לאף אחד מלבדך, קורא יקר, על
שהיית לצידי בעודי רודפת אחר חלומותיי.

ולקורין, אהובתו של ליאו.

השקיעות שלנו זוהרות בצבען,
ועם פניני שחר של בוקר,
ריחה החריף של המרווה שוקע
על משב הרוח הנוצר מן ההרים.

- "ארץ שכוחת אל זו," חואניטה ליץ,
משוררת בוקרים, שנות ה־40 לערך

ארה

הכרתי בחיי שקרנים, אבל אף אחד מהם לא גדול כמו גוגל. אני לא מנסה להכפיש את מנוע החיפוש חלילה, רק להסב את תשומת הלב לאי הדיוקים המעצבנים ביותר שלו. במקרה הזה, תיאור הבר בו ישבתי – המקום היחיד בעיירה הקטנה מדולארק שבווימינג, שהיה פתוח אחרי השעה עשר בערב ביום ראשון – והגיש אוכל. לא היה נכון.

מד הברים המטופש של גוגל טען גם שה'דווילז בוט' – לא בטוחה שאכן ככה הבר נקרא, בהתחשב בעובדה שאין שלט בשום מקום שמציין זאת – לא היה עמוס. הוא כן.

לא בטירוף, אבל עמוס מספיק כדי לפחות לזכות בתיוג 'עמוס למדי' בגוגל.

הייתה גם חבורה רועשת מאוד של זקנים בבר – גוגל לא יכול היה לומר לי את זה. אבל אם היו תמונות של המקום בעמוד העסקי שלו, כנראה שהייתי מגיעה למסקנה בעצמי. ונמנעת מלהגיע אליו לחלוטין. גוגל מטומטם.

הבר נראה בדיוק כמו שתיארתי לעצמי בכל פעם שחשבתי על בר בעיירה קטנה. הייתה שם מוזיקת קאנטרי מהאסכולה הישנה שהתנגנה מתיבת נגינה וכמות מוגזמת של שלטי ניאון; היה בו ריח

של סיגריות מעופשות, וכתמים על הרצפה שהדוקטור מרטינס שלי נדבקו אליהם עם כל צעד שעשיתי.

אני לא סנובית. אין לי שום דבר נגד בר פשוט וטוב. רק שלא חשבתי שאמצא את עצמי באחד כזה. לא היום.

כשעזבתי את סן פרנסיסקו אתמול והתחלתי לעשות את דרכי לווימינג, בר היה המקום האחרון בו רציתי להיות ערב לפני שאני מתחילה את הפרויקט הגדול ביותר בקריירה שלי.

אבל הייתי רעבה, ובמוטל הקטן והמוזר בו התארחתי הלילה היי-פיי לא היה טוב, אז יצאתי בחיפוש אחר מזון וגישה לאינטרנט, אבל מצאתי רק אחד משני הדברים הללו. באיזה בר אין אוכל אבל יש ויי-פיי טוב?

בר מהסוג שיש בו ברמן גבוה וחתך מאוד שריחם עליי כששאלתי על אוכל, דג לי שקית דוריטוס מאחורי הבר ונתן לי אותה עם הוויסקי והדיאט קולה שלי. לא שאלתי כמה זמן השקית הייתה שם – לא רציתי לדעת – אבל יכולתי לנחש, בהתחשב בכך שהם היו כמעט רכים. היה להם טעם כאילו השקית הייתה פתוחה יובלות, על אף שהאריזה הייתה אטומה לחלוטין כשקיבלתי אותה.

לאחר מכן הסתפקתי בשולחן גבוה בפניה. על הקיר מאחוריו היה שלט ניאון של קאובוי רוכב על בקבוק בירה כמו על שור. התמונה המגוחכת גרמה לי לחייך, ונהניתי מהתחושה.

בכנות, לא ידעתי אם עדיף לאכול את הדוריטוס שכנראה היה זכאי להנחת אזרח ותיק או לא לאכול כלום, ועדיין, ישבתי ואכלתי אותם.

ניגבתי את שאריות גבינת הנאצ'ו מאצבעותי שלא אלכלך את מסך האיפד שלי. גללתי את שרשורי הדואר האלקטרוני ביני ובין ווסטון ריידר, בודקת שוב את השעה בה הייתי אמורה להיות בחוות רבל בלו מחר בבוקר ומוודאת שהורדתי את המפה לטלפון שלי, ליתר ביטחון.

כזו אני, אדה הארט, מאורגנת עד לפרט האחרון.

לא ידעתי הרבה על רבל בלו – רק מה שטדי סיפרה לי בחודשים האחרונים. הכרתי את טדי מהשנה הראשונה שלי בקולג'. למדנו באותו בית ספר בקולורדו – לפחות בשנה הראשונה. לאחר מכן, עברתי ללמוד קרוב יותר לבית.

החזרה הביתה הייתה החלטה שהצטערתי עליה מאוד, כי היא הובילה למה שלנצח ייקרא 'התקרית' בשבילי, מה שלאחרים ידוע גם כחתונה שלי.

ניערתי כל מחשבה על החתונה ועליו מראשי.

אחרי שעזבתי את דנוור, שמרתי על קשר עם טדי – בעיקר ברשתות החברתיות – והייתי אסירת תודה על כך עכשיו. היא זו שהפנתה אותי לווסטון, שחשבתי שהוא הבעלים של רבל בלו, אבל לא ידעתי בוודאות. כשאתה מחפש את המקום בגוגל – שוב, גוגל מטומטם – אתה מקבל רק את המידע שזו חוות בקר ושגודלה הוא כמעט שמונת אלפים דונם.

אני מניחה שיכולתי לשאול את טדי, אבל לא רציתי להציק לה. היא עשתה בשבילי מספיק.

לא הצלחתי לדמיין שמונת אלפים דונם. פאקינג מקום ענק זה מה שחשבתי, כשמעתי את אחד הזקנים בבר רוטן אל הברמן.

"לאיזה בר נגמר הקרח?" נהם בחוסר אמון.

"מהסוג שיש בו חבורה של זקנים אומללים ששותים ויסקי כמו מים," ירה הברמן חזרה. הרמתי אליהם את מבטי. לברמן היה חיוך קטן על פניו, כך שלא נראה לי שהוא היה מעוצבן יותר מדי מהטענות. "גאס מביא קרח, אז תדאג שהמשקה הזה יחזיק מעמד לעשר הדקות הבאות." הוא הצביע על הכוס שלפני האיש, והאיש זעף אליו חזרה. הרגשתי את הטלפון שלי רוטט על השולחן והרמתי אותו.

טדי: הי! הגעת בסדר?

אני: כן, רק עושה הכנות לקראת מחר.

טדי: מצוין.

טדי: עומד להיות כל כך כיף.

טדי: אעבור דרך השבוע.

טדי: לא יכולה לחכות לראות אותך עושה את מה שאת עושה הכי טוב!

ראיתי שיש לי גם הודעת טקסט מהשותף העסקי שלי, און – הקבלן – ומאימא שלי, שללא ספק כתבה שאני מבזבזת את זמני בווימינג.

אולי זה נכון, אבל משום מה, ממש לא נראה לי. הנחתי את הטלפון שלי חזרה על השולחן והפכתי אותו כך שיהיה עם הפנים כלפי מטה. אני צריכה להתמקד. בארבעת החודשים האחרונים החלפתי מאות מיילים עם ווסטון. דיברנו על החזון שלו, החלטנו על לוחות זמנים, צוותים ועלויות. אנשים תמיד חשבו שהריסת קירות זה הצעד הראשון, אבל למעשה זה היה הצעד השלוש מאות. עברתי על מדרגות אחת עד מאתיים תשעים ותשע כשכדור ענק של צמר לבן הופיע לרגליי.

"ויילון! לעזאזל," שמעתי את הברמן צועק. הנחתי שוויילון הוא הכלב שהתיישב לרגליי ובהה בי עם לשון משתרבת ומבט מטורף בעיניו.

איזה מלאך.

רכנתי וגירדתי את ראשו הרך והפרוותי. הא, פחות מכמה שעות במדולארק והמקום הזה הוציא ממני חיוכים בקצב שיא.

"ברצינות?" שמעתי את הברמן מקטר. "מי לעזאזל מביא את הכלב שלו לבר?" הרמתי את מבטי בדיוק כשגבר נכנס בדלת.

לעזאזל. מה לכל הרוחות הם שמו במים במדולארק שבווימינג? מכאן יכולתי לראות שהוא לא גבוה כמו הברמן, אבל קרוב. חולצת הפלנל הפתוחה שלו כיסתה טישירט לבנה שנצמדה לו לחזה. עיניי עברו על גופו עד שהגיעו למגפי הבוקרים הבלויים שלו.

אולי בגלל העובדה שהייתי מוקפת יותר מדי זמן בחנונים טכנולוגיים באפורות, האיש הזה עשה לי משהו.

אני בטוחה שהידיים שלו מחוספסות. ידיים עובדות. לשבריר שנייה דמיינתי איך הן ירגישו אם הוא יעביר אותן על גופי.

לא. לא. ממש לא.

את ממש לא הולכת לשם.

לא נפנטז על הקאובי המסתורי כבר החשוך והאפל – לא משנה

כמה נאה הוא היה.

הגעתי לכאן כדי לעבוד.

חזרתי למציאות כשהחבר הפרוותי החדש שלי ליקק את ידי –

כנראה טועם את שאריות הדוריטוס הישן.

לא יכולתי שלא להקשיב לחילופי הדברים בין הברמן לקאובי.

ציתות היה אחד התחביבים האהובים עליי. "באיזה סוג בר נגמר

הקרח?" הקאובי זרק לברמן. חברות הזקנים הסכימה בזחיות.

"איפה אחיך?" שאל הברמן.

"עסוק." הקאובי משך בכתפיו.

"איפה הקרח שלי?"

"במשאית."

"לא יכולת להביא אותו?"

"חשבתי שאתה יכול לעשות את החלק הזה." הברמן הניד בראשו

אבל יצא מאחורי הבר ודרך הדלת. היה ברור שיש איזשהו קשר בין

שני אלה. לא חשבתי שהם אחים – הם לא נראו דומים – אבל היה

משהו.

לא אחים, אבל בהחלט חברים קרובים.

"תקרא לכלב שלך," אמר הברמן בדרכו החוצה. "בבקשה."

עיניו של הקאובי החלו לסרוק את הבר – כנראה בחיפוש אחר

הכלב שלו – אבל נחתו ישר עליי. עליי, שהיד שלי עברה כרגע ליקוק

יסודי, ובהיתי בקאובי ללא בושה.

הייתי צריכה להסיט את המבט, אבל לא עשיתי זאת.

לא יכולתי לדעת מה צבע עיניו מכאן, אבל רציתי.

בהיננו זה בזה יותר זמן ממה שהיה מקובל, והוא חייך אליי חיוך

קטן שרמז על קיומן של שתי גומות חן משני צידי פניו.

בלי פאקינג גומות.
 הן צריכות להיות לא חוקיות בעליל.
 או שהן צריכות לכל הפחות להגיע עם אזהרה לפני שחושפים
 אותן לעיני אנשים.
**אזהרה: גומות חן עלולות להופיע ולגרום להתלקחות
 התחתונים.**

נראה כאילו הוא התכוון להתקדם לעברי, אבל נעילת המבטים
 המוזרה והאינטנסיבית שלנו נקטעה על ידי הברמן שהכניס קוביית
 קרח לתוך חולצתו של הקאובוי.
 הוא השמיע רעש לא גברי בעליל שהצחיק אותי. כולם חתיכים
 ולוהטים עד שיש קוביית קרח בתוך החולצה שלהם.
 "ברוקס! מה לעזאזל!" הוא קרא והתנועע קלות בניסיון להוציא
 אותה. חמוד. ממש חמוד.

הברמן – ברוקס – צחק כשעשה את דרכו חזרה אל מאחורי
 הבר עם שקית קרח ביד אחת, ואמר, "תפוס את הכלב שלך, ואסכים
 שתישאר למשקה."
 הקאובוי סידר את חולצתו והעביר יד בשערו החום בהיר.
 "בסדר."

הוא צעד לעברי, מבטו שוב נעול במבטי. למה הוא בא לקראתי?
 לשון חמה ליקקה שוב את ידי.
אה. נכון. הכלב.

הבטתי מטה, שוברת את קשר העין. הייתי חייבת. לא הייתי
 אחראית למה שעלול לקרות אם נשמור על קשר עין לאורך זמן. היה
 בו משהו – הביטחון שהוא שידר – שהיה מחשמל.
 "מצטער בקשר אליו." קולו היה קרוב אליי. בן לווייתי הצמרירי
 כשכש בזנבו כשצעדי בעליו התקרבו. "יש לו קטע עם נשים יפות."
 עיני התרוממו, חייכתי שוב, אבל החיוך הזה הופנה אל האיש שהיה
 עכשיו פחות משני צעדים ממני.
 "הפתיח הזה אי פעם עבד לך?" אמרתי צוחקת. קולי הרגיש

זר – לא ממש נינוח. כמו כשאת מדברת לראשונה כשאת קמה בבוקר.

"תגידי לי את," אמר. עיניו היו בהירות. וירוקות. כל כך ירוקות. "לא רע," עניתי, "אבל נראה לי שניתן לשפר את דרך העברת המסר." עוד הבזק של גומה. "איך?"

"אתה חייב להתכוון לזה," אמרתי. הבעת פניו השתנתה. הוא נראה מבולבל. "ברור שהתכוונתי לזה." הא. הוא בהחלט היה משכנע. אולי אם היו לי חוויות טובות יותר עם גברים, הייתי מאמינה לו. "הי!" קולו של ברוקס קטע את שיחתנו, והקאובוי הביט בו חזרה. "בקבוק או כוס?"

במקום לענות, הקאובוי הסתכל על השולחן שלי – האיפוד כנראה הבהיר שאני עובדת על משהו, כי במקום לנסות לשבת או לכפות את עצמו, הוא הביט בכלב שלו ואמר: "בוא ניתן לאישה היפה לעבוד, ויילון." ויילון ציית והלך אל בעליו, שענינו היו נשואות אליי. "אהיה כבר כשתסיימי – אם תהיי מעוניינת בחברה."

רגע. הוא לא התכוון ללחוץ עליי? לנסות לפלס את דרכו לחלל שלי? הוא פשוט... ייתן לי לעבוד?

לעזאזל. כנראה שגברים בנויים אחרת במדולארק. הקאובוי חיך לעברי חיוך חושף גומות אחרון ופנה חזרה אל הבר. החבר החדש שלי, ויילון, הלך בעקבותיו.

התבוננתי בו מתרחק, והתאמצתי לקרוע את מבטי מגבו. מנסה לחזור למשימה, נדתי מעט בראשי – בניסיון להתנער מכל מחשבה על הזר החתיך. זה הרגיש טוב שהוא שם לב אליי – היה נעים להיות מושא מבטו. מייד לאחר גירושיי, ההערכה העצמית שלי הייתה כשפל כל הזמנים. גם עכשיו, יותר משנה אחרי, היא לא הייתה במצב נהדר.

אז לא יכולתי להכחיש שנהניתי שמישהו מסתכל עליי כאילו אני האדם היחיד בחדר.

בעלי לשעבר מעולם לא הסתכל עליי ככה.
בהחלט קו מחשבה שאין לי כוונה להתעסק בו היום. התעלמתי
ממנו וחזרתי לאייפד שלי, מבחינה במייל חדש מהבעלים של רבל
בלו.

אדה,
אני מקווה שהנסיעה שלך הייתה בסדר והכל עבר חלק.
נרגש לפגוש אותך ולהתחיל עם הפרויקט מחר.

בברכה,
ו.ר.

נשלח מהנייד

ארה

הסתכלתי על השעה: 22:32. עברו כמה שעות מאז שהגעתי לבר. אני נפגשת עם ווסטון בתשע וחצי בבוקר, כך שאני באמת צריכה לחזור למוטל שלי בקרוב. חזרתי לעבודה, כדי לוודא שאני לא מפספסת קבצים חשובים או מידע עליהם אני צריכה לעבור עם ווסטון מחר.

ברגע שנכנסתי לקצב, היה לי קל יותר לא לחשוב על הקאובוי שישב ליד הבר, אבל לא יכולתי להתנער מהמחשבה עליו לחלוטין. בכל פעם שהרמתי את מבטי, עיניו היו עליי. שוב ושוב יצרנו קשר עין לשנייה אחת יותר מדי, ואז חזרתי לעבוד.

זה היה מעגל לכאורה לא מזיק, אבל ריגש אותי יותר ויותר. לא ממש ידעתי למה, אבל... נמשכתי אליו. האופן בו התבדח עם הברמן, הזקנים בבר שמדי פעם טפחו לו על השכם והאופן בו החזיק יד אחת על הכלב שלו – כל אלה גרמו לי לתהות מי האיש ואיך הוא היה לאור היום.

הייתי סקרנית.

זו הסיבה שעשיתי את זה.

לפחות זה מה שאספר לעצמי מאוחר יותר.

הגעתי לנקודת הסיום בעבודה, אספתי את הדברים שלי והכנסתי אותם לתוך התיק. לא היה צורך שארים את המבט כדי לדעת שעניו נשואות אליי, אבל הרמתי את מבטי בכל מקרה – בדיוק כשהוא לגם מהבירה שלו.

שוב נעצנו מבטים זה בזה כשקמתי. עיניו עקבו אחריי וקיוויתי שגם גופו יעשה זאת. לא היה לי מושג מה עובר עליי, אבל לא רציתי להילחם בזה.

ניתקתי קשר עין כשהתקרבותי לדלת, אבל כשהלכתי הרגשתי את מבטו על גבי. במקום לצאת דרך הדלת, פניתי במסדרון ממש לפנייה.

אדה, מה לעזאזל את עושה?

את באמת מזמינה אדם זר לעקוב אחרייך במסדרון חשוך בכך אפלולי ומלוכלך? זה מה שאת עושה?

כן, מתברר שזה בדיוק מה שאני עושה.

נעצרתי כשהגעתי לדלת באמצע המסדרון ונשענתי עליה. מחכה לראות אם הוא יבוא אליי. הוא בא.

הצל שלו הופיע בכניסה למסדרון, וליכי הלם בכלוב הצלעות שלי כאילו הוא מנסה לברוח. יכולתי לשמוע את צעדיו כשהוא התקרב אליי, כי כשהוא התקרב אליי, העולם שהכרתי עד כה רעד והתפורר כדי לפנות לו מקום.

למשהו חדש.

הוא נעצר כמה צעדים ממני, ועיניו הירוקות נצצו בחשכה. הם התלהטו כשספגו את המראה שלי – הייתה בהם גם דאגה, אולי?

כמוך כמוני.

"את בסדר?" שאל הזר, והמשיך ללכוד את מבטי. הוא היה קרוב עכשיו, נאלצתי להרים את ראשי כדי להביט בו. צעדתי לעברו והנהנתי. לא סמכתי על קולי. הוא יסגיר אותי. הוא יחשוף שאני לא בסדר והטראנס הזה ששנינו היינו בו יישבר.

לא רציתי בזה. רציתי משהו חדש.

רציתי אותו – את האיש שהביט בי כאילו אני מישהי ששווה להסתכל עליה.

"את בטוחה –" קטעתי אותו כשאגרפתי את חולצתו בידיי, התרוממתי על בהונותיי ומשכתי את פיו מטה אל שלי.

הוא דמם, המום, אבל רק לשנייה ואז הרים יד אחת לחפון את פניי ואת השנייה החדיר בשערי.

כן, חשבתי. זה מה שאני צריכה. ידו על פניי הייתה מחוספסת, בדיוק כפי שחשבתי שתהיה, אבל הוא היה עדין – כאילו התענג על הרגע.

פי זו כנגד שלו, והוא העביר את היד שהייתה צמודה לפניי לאורך צד גופי כדי לאחוז בירכי. ידו השאירה אחריה שובל מעקצץ. יכולתי כמעט להרגיש את האוויר מתפצפץ סביבי. רציתי להתקרב אליו יותר.

שמטתי את התיק שלי וכרכתי את ידיי סביב צווארו בדיוק כשהוא דחף אותי אל הדלת בכוח מענג. חשבתי שראשי עומד להתנגש בדלת, אבל היד שהייתה בשערי חפנה את החלק האחורי של ראשי כדי לוודא שלא אפגע. לאחר מכן הוא השתמש באותה יד כדי לאחוז בשתי ידיי ולהצמיד אותן מעל ראשי.

גופנו היו סמוקים ולשונותינו הסתבכו יחד. כשהוא נגס בעדינות בשפה התחתונה שלי, לא יכולתי שלא לגנוח ולקוות שהצלילי נבלע עם צלילי תיבת הנגינה.

היד השנייה שלו עברה מהמותן לישבן שלי, והוא החליק אותה לתוך הכיס האחורי של הג'ינס שלי. "זה בסדר?" שאל כנגד פי. "עוד, נאנחתי. הוא אחז בישבן שלי. חזק.

"פאק, מי את ומה את עושה לי?" גנח. ירכי נעו באופן לא רצוני, נזקקתי לעוד, ויכולתי להרגיש את הזין הקשה שלו מתחת לג'ינס. מתי בפעם האחרונה הרלקתי מישוהו? מתי בפעם האחרונה אני נדלקתי? שיעול חזק הגיע מקצה המסדרון, ושנינו קפאנו. הרמתי את מבטי אל הקאובוי, שעניו היו נשואות אליי, הוא שחרר את ידיי ופנה אל הפולש שלנו.

"אני צריך להיכנס למשרד שלי – אם לא אכפת לכם." זה היה ברוקס. הברמן. נשמע כאילו הוא מחייך, אבל לא הסתכלתי עליו כדי לאשר זאת. לחיי התחממו ממבוכה ורציתי לזחול מתחת לסלע הקרוב ולא לצאת.

זה היה כל כך טיפשי. אני טיפשה. תמיד עשיתי את זה. לא משנה כמה ניסיתי, לא הצלחתי להיפטר

לגמרי מהחלק בי שפרח בהחלטות פזיזות ואימפולסיביות. החלטות אימפולסיביות כשלעצמן לא היו הבעיה. אני בטוחה שישנם אנשים שעושים החלטות אימפולסיביות מצוינות, אבל אני לא הייתי אחת מהם. כשקיבלתי החלטה אימפולסיבית, בדרך כלל שילמתי עליה לזמן מה – נישואיי הכושלים היו דוגמה מובהקת.

“אבל אתם מוזמנים להמשיך כנגד הקיר השני,” המשיך הברמן. אלוהים אדירים. זה היה כל כך מביך. לא יכולתי לשאת את זה. אז עשיתי את מה שבאתי לווימינג לעשות. ברחתי.

בהיתי בתיק שעל דלפק המטבח בבית הגדול. ההוכחה המוחשית היחידה לכך שליל אמש באמת קרה – נעל הזכוכית הפרטית שלי או חרא בסגנון.

האישה השתלטה על מחשבותיי. לא ישנתי בכלל. הייתי ער כל הלילה במחשבות עליה.

מי היא?

מאיפה היא באה?

למה לא רדפתי אחריה אחרי שנישקה אותי?

ברוקס היה התשובה לשאלה האחרונה. אחרי שהיא ברחה, ברוקס עמד במסדרון הבר וחסם אותי, עם חיוך זחוח ומטופש על פניו.

”בכנות, החרא שאני מוצא במסדרון הזה הפסיק להפתיע אותי

מזמן,“ אמר. ”אבל זה? זה היה בלתי צפוי.“

”שתוק,“ אמרתי. לא היה לי אכפת שהוא ראה אותי עם אישה

צמודה לדלת, נעשה נואש יותר מרגע לרגע.

”אתה יודע בכלל איך קוראים לה?“ שאל. לא, לא ידעתי את שמה.

אבל ממש רציתי לדעת.

”אני נשבע באלוהים, אם תספר על זה לאמי, אתן לך אגרוף

בפנים,“ אמרתי לו. על אף שלא הייתי עושה זאת. אבל זה היה האיום

היחיד שיכולתי לחשוב עליו באותו רגע. להצית אותו באש הרגיש

אגרסיבי מדי. והיה לי ברור שהוא לגמרי יספר לאמי.

לא חשבתי שלשניים האלה יש סודות ביניהם בשלב זה.
 "כבר קיבלתי אגרוף בפנים מרייזר אחד – זה לא מפחיד אותי."
 נזכרתי בפעם שאחי הגדול, גאס, נתן אגרוף לפניו של ברוקס כשגילה
 שהוא ואחותנו הקטנה, אמי, התגנבו מאחורי גבנו.
 ברוקס וגאס היו החברים הכי טובים, כך שצליל האגרוף הזה נשמע
 ברחבי כל מדולארק, כנראה. זה לקח דקה, אבל הם היו בסדר עכשיו.
 אף שידעתי שגאס עדיין הרגיש אשם בקשר לזה.
 "ובנימה זו, גם לגאס אל תספר." הדבר האחרון שאני צריך זה
 שהאחים שלי ילעגו לי על זה שנתפסתי מתמוזז עם בחורה בכר
 כאילו אני ילד חרמן בן עשרים ואחת.
 "בסדר, אני אעשה איתך עסקה." הגיחוך שלו הלך וגדל. "אני
 אספר רק לאמי, והיא בטח תספר לגאס."
 "איך לעזאזל זו עסקה?" שאלתי.
 "כי אני לא אספר לו."

"אתה כל כך מעצבן, אתה יודע את זה?" הוא פשוט משך בכתפיו.
 בשלב הזה הרמתי את התיק של האישה מהרצפה, בלי לדעת מה אני
 עומד לעשות איתו, אבל לא רציתי להשאיר אותו שם.
 ועכשיו הוא היה על שולחן המטבח שלי.
 ועדיין לא ידעתי מה לעזאזל לעשות איתו.
 יכולתי לשאול את אמי. או טדי.

בעצם תשכחו מזה, בטוח לא טדי. היא לעולם לא תרפה. אמי תשחרר
 את הנושא בשלב מסוים. טדי עדיין תדבר עליו בלוויה שלי. טדי הייתה
 החברה הכי טובה של אחותי מאז שאבא שלה העביר אותה למדולארק
 כשהייתה בת כמה חודשים. היה לה מה לומר על כל דבר, תכונה שנהנית
 ממנה כשכוונה לאנשים אחרים, אבל לא רציתי להיות המוקד שלה.
 זיכרון האישה המסתורית האוחזת בחולצתי הבזיק במוחי. היא
 הייתה כל כך... נועזת.
 זה היה פאקינג לוהט.

ואיך שגנחה כשנשכתי לה את השפה? לעזאזל. אולי נסחפתי, אבל
 באותו רגע הכול הרגיש כל כך טוב. צליל הבס שמגיע מתיבת הנגינה,

המסדרון האפלולי, היד שלי על הישבן שלה. הרגשתי את הג'ינס שלי מתהדק.

תתמקד, ריידר. יש לך יום גדול. אין לך זמן להתמודד עם זקפות ספונטניות.

החלום שלי הופך היום למציאות. רק לשם הבהרה, החלומות שלי לא היו על זקפות ספונטניות.

מבחינה טכנית זה היה היום הראשון של פרויקט חוות האורחים ברבל בלו. התייחסתי אליו בראשי כפרויקט בייבי בלו, אבל לא התכוונתי לספר על זה לאף אחד. על אף שזה היה היום הראשון של המעצבת, אדה, באתר, עבדנו יחד באמצעות הודעות דואר אלקטרוני מאז אוקטובר.

הסתכלתי על השעון שעל התנור ונמנעתי מלהסתכל שוב על התיק. שש וחצי. היו לי שלוש שעות נוספות עד שאדה הייתה אמורה להגיע. יש לי הרגשה שאלה עומדות להיות שלוש השעות הארוכות בחיי.

חיכיתי כל החורף ועכשיו הגעתי לישורת האחרונה.

יש לנו עדר בקר ליד הכניסה לרבל בלו, על כן הבוקר, חלק מעובדי החווה ואני נכוון אותם למקום אחר. לפחות לא אבלה את השעות הקרובות בישיבה על הישבן בהמתנה.

הציפייה הרגה אותי.

כשאבי וגאס נתנו הסכמתם סוף-סוף לחוות האירוח, הרגשתי כאילו הם יותר מאשר סמכו עליי עם אחריות כבדה.

הרגשתי כאילו הם ראו אותי.

בין גאס, הבן הבכור הקשוח, המסור, היעיל והחרוץ, ובין אמי, אלופת מרוצי החביות האדיבה והאכפתית, היה קל ללכת לאיבוד.

לי לא היה אותו הרכיב המזהה כמו שהיה להם.

הייתי רק ווס.

וזה היה בסדר. לא היה לי אכפת, אבל עדיין התרגשתי להשיג משהו משלי.

שמעתי את קרשי הרצפה מאחוריי חורקים.

"איך אתה מרגיש לגבי היום?" קולו העמוק של אמוס ריידר נשמע מאחוריי.

"טוב", אמרתי. "מרגיש מוזר שהרגע סוף-סוף הגיע." אבי עקף את דלפק המטבח ונעמד מולי. הוא לבש ג'ינס וחולצה מכופתרת מכותנה. לפני שהתחיל לעבוד, הוא תמיד הפשיל את שרוולי חולצתו כך שאפשר היה לראות את קעקועי הסנונית הדהויים על אמותיו.

"מתי המעצבת מגיעה לכאן?" שאל.

"בתשע וחצי. אתה חוזר לכאן, או שאתה רוצה לפגוש אותנו באתר?" שאלתי.

"ניפגש כאן", אמר בעודו לוגם מהקפה – בלי לתת לו להתקרר. לא ידעתי איך הוא שתה אותו כשהוא עדיין להט. "זה הפרויקט שלך, ווסטון. אתה לא זקוק לי באתר. אתה יכול לעשות את זה."

אם יש דבר אחד שאמוס ריידר תמיד עשה, זה להאמין בילדיו. וברוקס, אני מניח. לא עשינו דבר כדי לזכות בתמיכתו הבלתי מסויגת בנו. הוא פשוט עשה את זה. כלומר, אני מניח שככה נהגו חלק מההורים. אבל עדיין.

פחדתי לאכזב אותו.

שפשפתי את פניי בידי. "אני יודע. זה פשוט –" עצרתי לרגע, מנסה לחשוב איך לנסח את מחשבותיי. תמיד הייתי שני בפיקוד – שלישי, אם נהיה טכניים. חייתי בצילו של גאס, בידיעה שיום אחד הוא ינהל את החווה. מעולם לא עשיתי משהו לכך. "זה עניין גדול," הסתפקתי בזה.

אבי הנהן. אני חושב שהוא הבין את מה שלא אמרתי. "מה זה?" שאל והצביע לעבר התיק שעל הדלפק.

לא ממש רציתי לספר לאבי איך התיק הגיע אליי, אז רק אמרתי, "חברה השאירה אותו בכר אתמול בלילה."

אמוס הרים גבות בשאלה. "חברה?"

בלעתי. "כן. הבאתי אותו הביתה כי לא רציתי שיידבק אליו ריח של עשן סיגריות," אמרתי באגביות, או כך קיוויתי.

עיניו של אבי הצטמצמו, רק מעט, לפני שהניד בראשו ולגם לגימה נוספת מהקפה שלו. "שלושתכם צריכים להשתפר בשקרים."

ארה

קיבלתי הרבה החלטות מטופשות בחיי – ממש מטופשות – אז ניתן היה להסיק שאבין שלהחלטות מטופשות יש השלכות.

לדוגמה: אם את בוחרת להתחתן עם שמוק, יהיו לך נישואים מחורבנים. אם תבחרי לאכול דוריטוס מעופש לארוחת ערב, סביר להניח שתתעוררי רעבה. וזו המסקנה החדשה האהובה עליי: אם תחליטי באופן אימפולסיבי לנשק זר בבר אפלולי בווימינג, תאבדי את האייפד שלך. אותו את צריכה. בשביל העבודה שלך. זו שאת מתחילה היום.

נהדר.

עכשיו אני צריכה להופיע ליום הראשון לעבודה הגדולה ביותר שלי עד כה ללא היומן שלי, העיבודים, ערכות הצבעים, הגיליונות האלקטרוניים של המוצרים, ובעצם כל מה שאני צריכה. כי לא רק שהשארתי את התיק בבר אחרי שהתנשקתי עם אדם זר, השארתי אותו בבר שאין לו אפילו מספר טלפון. מה שבאמת מרגיש מעט בלתי חוקי. אבל ריח עשן הסיגריות שנדף משערי אמר לי של'דווילז בוט' לא אכפת יותר מדי מהחוקיות של מספר טלפון.

אז לא רק שאראה כמו אידיוטית ביום הראשון לעבודה, אצטרך גם לחזור לזירת הפשע ולהסתכן בהיתקלות נוספת בקאובוי החתיך והלא מוכר, מה שיוביל אותי לעוד החלטה מטופשת. כי לעזאזל.

לא הצלחתי להוציא את הנשיקה הזאת מהראש. חלמתי על מה
היה קורה אם הברמן לא היה תופס אותנו.

הוא היה ממשיך? בחלומי הוא העביר את ידי המחוספסות מתחת
לחולצתי והחליק אותן מעלה ומטה על גופי. פתחתי לו את החגורה.
הוא הרים אותי מהקרקע וכרכתי את רגליי סביבו. הוא הצמיד אותי
לקיר ו –

”מנה כפולה של וניל לאטה לאדה!” קולה של הבריסטה ניער
אותי מהפנטזיה הבלתי הולמת שלי בתשע בבוקר.

נכון. קפה. זה מה שעשיתי. לא הייתי צמודה אל קיר על ידי קאובוי
לוהט בבר אפלולי באמצע שום מקום.

מה שהיה חבל, אבל כנראה לטובה.

ניגשתי לרלפק, הרמתי את הלאטה והנהנתי במהירות לבריסטה
לאות תודה. היא הביטה בי שנייה אחת יותר מדי – כאילו לא הצליחה
להבין מה אני עושה כאן. גם המבטים הנוספים בבית הקפה התעכבו
עליי קצת יותר מדי. כאילו שהיה לגופי שלט ניאון ענק שאמר לא
מכאן.

מעולם לא הבנתי עד כמה אני אסירת תודה על בתי קפה באמצע
הדרך עד לרגע זה, אבל למרות זאת נאלצתי להודות שהמקום היה
חמוד. הוא גם נקרא ה־פול, מקסים.

כשיצאתי, צילמתי תמונה מהירה של ספל הקפה שלי עם ההרים
כרקע לפוסט ברשתות החברתיות שלי עם הכיתוב ”יום 1. פרויקט
חדש מגיע בקרוב.”

הקמתי את האתר @homeiswherethehartis לאחר שנכשלתי
בלימודי עיצוב הפנים. בכנות, לא ממש הייתי בנויה ללימודים בבית
הספר. פתיחת עסק משלי עזרה לי להבין שזה בסדר – רק משום שאני
לא טובה בבית הספר לא אומר שאני לא יכולה להיות מעצבת טובה
ושאוכל ללמוד את המקצוע שלי בכיתה מסוג אחר.

מה שהתחיל כהתנדבות בסידור וארגון ארונות של אנשים הפך
למשהו שהתגאיתי בו.

חבל שהייתי היחידה בחיי שהתגאתה בזה.

עדיין, הקהילה שבניתי באתר הייתה אחד הדברים האהובים עליי. היו בה אנשים שלא הכירו אותי ועדיין אהבו לעקוב אחרי הפרויקטים שלי.

והייתה לי הרגשה שהפרויקט הנוכחי יתעלה על כל אלו שעשיתי עד היום.

ההונדה סיוויק האדומה שלי מודל 1993 חיכתה לי במגרש החניה. בכנות, הופתעתי שהיא הגיעה לווימינג בחתיכה אחת. אני צריכה להאמין בה יותר. אחרי הגירושין שלי, זו הייתה המכונת היחידה שיכולתי להרשות לעצמי. היו לה את הפגמים שלה. נוזל הגה הכוח דלף, ולכן נאלצתי למלא אותו מחדש פעם בשבוע אם רציתי להיות מסוגלת לנווט. לא היה לה מיזוג אוויר. אבל היא הייתה הדבר היחיד שמעולם לא אכזב אותי. התיישבתי במושב הנהג והעליתי את המפה לרבל בלו בנייד. תודה לאל ששמרתי אותו בכיס ולא שמתתי אותו בתיק. לא ידעתי איך אני עומדת להתנהל ביום העבודה הראשון ללא האיפוד שלי, אבל בשלב הזה, לא הייתה לי ברירה.

מי שמשחק משחקים מטופשים, זוכה בפרסים מטופשים, אדה. והפרס המטופש שלך הוא להיראות כמו אידיוטי ביום הראשון לעבודה החדשה שלך.

גוגל מפות הראה שרבל בלו נמצאת כעשרים דקות ממרכז העיר. השעה הייתה תשע, כך שהייתי בדיוק בזמן.

לעולם לא תתפסו אותי הולכת למקום כלשהו בלי להקדים בלפחות עשר דקות.

בכנות, הייתי מעדיפה חמש-עשרה, אבל הקפה היה עזירה הכרחית.

לקחתי שנייה לברוק את עצמי במראה האחורית. הדבר הראשון ששמתי לב אליו היה שנראיתי עייפה. העיגולים השחורים מתחת לעיניי לא החמיאו לי בשום צורה.

חוות רבל בלו, הינה אני באה.

גדלתי בקליפורניה, כך שההרים סביב לא היו זרים לי, אבל מעולם לא ראיתי הרים כאלו לפני כן. ההרים שאני הכרתי היו בעיקר יבשים,

משעממים וחומים. גדלתי בפרברי סן פרנסיסקו – לא בלב המערב הפרוע. הדרכים המפותלות שהובילו אותי לרבל בלו נחצבו במה שהרגיש כמו כניסה ליקום אחר. היינו בתחילת אפריל, כך שעדיין הייתה כמות ניכרת של שלג על ההרים, במיוחד ככל שהסתכלתי גבוה יותר. הלכן הבוהק של השלג על רקע השמיים הכחולים הגדולים היה מדהים.

אני נשבעת שהשמיים הכחולים של ויומינג גדולים בהרבה מאלה של קליפורניה.

המקומות האהובים עליי היו המקומות בהם השלג נמס מספיק כדי שאפשר היה לראות את הירוקים והחומים שמתחת. זה הרגיש כמו הבטחה – שאף חורף לא יכול להימשך לנצח.

לעזאזל, מטורף מה שההרים האלה עשו לי. נוף אחד יפה, והרהרתי בכל קיומי. ועל אף שהרגשתי קטנה, הרגע הרגיש... גדול. ממש גדול. "ביציאה המסמנת חמישה מיילים, פני שמאלה," נשמע קולה של סירי ברמקול, הבטתי לצד השמאלי של הכביש ההררי, בחיפוש אחר הכניסה. לא ידעתי אם היא תהיה מסומנת בבירור או שהיא תופיע משום מקום.

אחרי דקה או שתיים ראיתי קשת ושער מעץ מסיבי. 'קשת' לא הייתה המילה הנכונה – השער היה יותר כמו שלוש צלעות של ריבוע עם שער בתחתית. האטתי את המכונית ירדתי מהכביש ונעצרתי לפניו. סמוך לפסגת הריבוע, נכתב באותיות ברזל גדולות **חוות רבל בלו**. מעליהן, צרובים בעץ, היו קווי מתאר של מה שנראה היה לי כמו גולגולת שור. או סוג של פר? ככה קראו לזה?

השער היה פתוח, ומעבר לו הייתה דרך עפר שנראתה כאילו היא נמשכה לנצח. הסתכלתי מטה על הנייד שלי. הכתובת שווסטון נתן לי הייתה ככל הנראה כקילומטר וחצי במעלה הדרך.

מאוד קיוויתי שבולמי הזעזועים של הרכב שלי יעמדו במשימה. הרמתי את הרגל מהבלם, נשמתי נשימה עמוקה וחציתי את המפתן לתוך רבל בלו. הינה זה בא.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן